

Arrest

nr. 105 578 van 21 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Karaganda (Kazachstan) maar woont in Argun (Tsjetsjenië). U bent de moeder van R. K. (...) (O.V. xxxxxxxx), die zelf een minderjarige zoon heeft: I. K. (...) (O.V. xxxxxxxx).

Uw dochter is getrouwd met Is. K. (...), maar ze scheiden een tijd later. Op dat moment is uw dochter wel in verwachting van haar zoon. Na haar scheiding komt uw dochter opnieuw bij u inwonen en van haar krijgt u te horen dat haar ex-man opgepakt is door Kadyrovtsi. In september of oktober 2004 komen voor het eerst Kadyrovtsi bij jullie thuis langs. Dat zal in totaal zes à zeven keer gebeuren; telkens wordt uw dochter daarbij geslagen. Bij de laatste keer, in 2007, krijgt ze een slag van een geweerkolf in de nek waardoor ze in het ziekenhuis belandt. Als ze daarvan ontslagen wordt, besluiten jullie het land te verlaten.

U verlaat Tsjetsjenië op 23 of 24 juli 2007. Van Argun gaat u samen met uw dochter en kleinzoon naar Grozny waar jullie de trein naar Moskou nemen. Daar nemen jullie opnieuw de trein, via Wit-Rusland, naar Terespol (Polen). In Polen vragen jullie asiel aan en krijgen een verblijfsvergunning op basis van subsidiaire bescherming. Aangezien jullie problemen krijgen met skinheads in Polen (o.a. ingeslagen ruiten van jullie huis, aanval op straat als u uw kleinzoon van school gaat ophalen, overval op straat) gaan jullie in 2009 naar Finland waar jullie ook een asielaanvraag doen. Die wordt echter geweigerd en jullie gaan terug naar Polen. Daar komt de ex-man van uw dochter op 2 of 3 juli 2012 onverwacht opduiken. Naar eigen zeggen komt hij zijn zoon ophalen. Hij gedraagt zich agressief, slaat uw dochter en gooit uw gsm kapot. U kan hem ervan overtuigen 's anderendaags terug te keren om naar de sociaal assistent te gaan om de kwestie te bespreken. In de plaats daarvan verlaten jullie ook Polen. Op 4 juli 2012 gaat u met uw dochter en kleinzoon naar België waar jullie op 5 juli 2012 aankomen en dezelfde dag een asielaanvraag indienen. Op 22 augustus 2012 ging het Commissariaat-generaal terzake over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende hiertegen echter beroep in bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die de beslissing van het CGVS op 23 november 2012 vernietigde. Daarop volgde een tweede gehoor door het CGVS.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele interne Russische paspoort, uw originele Poolse verblijfsvergunning, uw origineel pensioenboekje, het originele interne Russische paspoort van uw dochter, de originele geboortakte van uw kleinzoon en een aantal originele Poolse medische attesten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op dezelfde problemen als die van uw dochter R. K. (...) (O.V. xxxxxxx) (CGVS 2.08.2012 p. 6 + CGVS 28.01.2013 p. 3). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw dochter door het Commissariaat-generaal beslist werd dat haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofdte evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw dochter is genomen, dient verwezen te worden naar haar beslissing:

"Er moet vooreerst worden vastgesteld dat uit uw verklaringen en die van uw moeder (CGVS 2.08.2012 p. 4-5; CGVS 28.01.2013 p. 2-3; CGVS moeder 2.08.2012 p. 2; CGVS moeder 28.01.2013 p. 2-3), uit de documenten van u en uw moeder (documenten 1 & 2 en document 1 moeder in administratief dossier) en uit de informatie vanwege de Poolse asielinstanties waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat u, uw moeder en uw zoon in Polen op 6 augustus 2008 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Uit informatie vanwege de Poolse asielinstanties en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat dit statuut jullie niet is ontnomen en nog steeds geldig is – er werd voor jullie immers een nieuwe verblijfsvergunning voor Polen uitgegeven op 15 januari 2013. Als dusdanig biedt Polen jullie de nodige beschermingswaarborgen, waaronder het verbod op refoulement naar het land waar jullie aan ernstige schade zouden worden blootgesteld, in casu de Russische Federatie. Nu met zekerheid kan worden gesteld dat jullie in Polen nog steeds kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, kunnen jullie geen belang doen gelden om jullie in België ingediende asielaanvraag opnieuw te laten onderzoeken in het kader van de bepalingen inzake subsidiaire bescherming ten aanzien van de Russische Federatie. In het licht van voorgaande zijn jullie er in het kader van jullie huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat de bescherming die door Polen wordt verleend, heeft opgehouden te bestaan; of om overtuigende elementen aan te reiken waaruit blijkt dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of om aannemelijk te maken dat u ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming. Welnu, er moet opgemerkt worden dat u hier niet in slaagt. Om te beginnen blijkt uit uw verklaringen en die van uw moeder dat dit subsidiaire beschermingsstatuut in Polen nooit is opgeheven en dat jullie bijgevolg nog steeds over dit statuut beschikken (CGVS 28.01.2013 p. 3 + CGVS moeder 28.01.2013 p. 3).

Daarnaast, en belangrijker, kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan de problemen die u in Polen met skinheads zou ondervonden hebben waardoor jullie dit land zouden ontvlucht zijn, omwille van de volgende elementen. Zo blijven jullie onaannemelijk vaag over de momenten waarop bepaalde incidenten met skinheads zouden zijn voorgevallen. Wanneer de ramen van jullie appartement in Belostok werden ingegooid weet u niet meer (CGVS 28.01.2013 p. 4); uw moeder houdt het hieromtrent op het vage 'zomer van 2009' en 'het was misschien drie-vier maanden later' (CGVS moeder 28.01.2013 p. 4). Wanneer uw moeder op straat in elkaar geslagen werd door skinheads toen ze uw zoon van school ging halen, weten jullie vreemdgenoeg allebei niet – zelfs de

naam van de school waar uw zoon school liep kunnen jullie niet geven (CGVS 28.01.2013 p. 4-5 + CGVS moeder 28.01.2013 p. 4-5). Daarnaast spreken u en uw moeder zich over een aantal essentiële elementen over deze feiten volledig tegen. Zo verklaart u dat u uw moeder op straat aantrof nadat ze geslagen was. U liet daarop een ambulance en de politie komen; volgens u kwam de politie eerst aan en dan pas de ambulance. Uw moeder legde een verklaring af bij de politie, waarna jullie samen met de ambulance werden afgevoerd om haar wonden te laten verzorgen – u bleef naar eigen zeggen de hele tijd bij haar (CGVS 28.01.2013 p. 4 & p. 5-6). Uw moeder daarentegen verklaart dat het eerst de ambulance was die toekwam en niet de politie; daarna werd ze meegenomen door de ambulance voor verzorging. U zelf was daar volgens haar niet bij: u was met uw zoon naar huis teruggekeerd waar u op haar wachtte (CGVS moeder 28.01.2013 p. 5). Hiermee geconfronteerd, verklaart uw moeder dat u dingen kan vergeten omdat u een hersenschudding had opgelopen (CGVS moeder 28.01.2013 p. 7). Deze verklaring is echter ontoereikend (zie onder). In verband met de overval op straat waarbij jullie geld werd gestolen verklaart u dat daar vijf skinheads bij betrokken waren (CGVS 28.01.2013 p. 5); uw moeder daarentegen heeft het over twee skinheads (CGVS moeder 28.01.2013 p. 5). Ter verklaring zegt uw moeder opnieuw dat u vanalles zegt (CGVS moeder 28.01.2013 p. 7). Verder verklaart u dat jullie in Polen uiteindelijk verhuisden naar het dorp Fasty, waar u enkel problemen ondervond met uw (ex-)man – problemen met skinheads hebben noch u noch uw moeder er gekend (CGVS 28.01.2013 p. 4). Uw moeder daarentegen verklaart dat jullie in Fasty wel problemen hadden met skinheads. Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, herhaalt uw moeder nogmaals dat u vanalles kan vertellen (CGVS moeder 28.01.2013 p. 6). Ten slotte verklaart u dat u en uw moeder meermaals naar de politie gingen als jullie problemen hadden met skinheads (voor welke concrete feiten of wanneer dat was, kan u weliswaar niet zeggen); volgens u noteerde de politie wel alles maar leverde dat geen resultaat op (CGVS 28.01.2013 p. 6). Uw moeder daarentegen verklaart dat u de politie twee keer telefonisch verwittigde (nl. toen ze geslagen was geweest op straat en toen jullie ramen kapotgegooid werden) maar dat jullie zelf nooit naar het politiekantoor gingen om melding te doen van jullie problemen of om klacht in te dienen (CGVS moeder 28.01.2013 p. 6). Als zij hiermee geconfronteerd wordt, verklaart uw moeder 'ik ben nooit bij de politie geweest. Nogmaals wil ik herhalen dat mijn dochter niet in staat is om zoiets te zeggen' (CGVS moeder 28.01.2013 p. 7). Echter, de verwijzingen van uw moeder naar uw vermeende medische problemen (waarnaar u zelf ook verschillende keren verwijst tijdens uw tweede gehoor, CGVS 28.01.2013 p. 6) kunnen in geen geval een verklaring bieden voor de aangehaalde tegenstrijdigheden (zie verder). Bijgevolg blijven deze anomalieën nog steeds overeind waardoor de geloofwaardigheid van de door u en uw moeder aangehaalde feiten in verband met Poolse skinheads ernstig ondermijnd wordt.

Wat de door u aangehaalde problemen met uw ex-man in Polen betreft, namelijk dat deze zich naar Polen heeft begeven en daar u en uw moeder heeft bedreigd, dient er op gewezen te worden dat deze ongeloofwaardig zijn. Uit de verdere motivering van de beslissing blijkt immers dat uw asielrelaas - in casu uw vrees voor de Kadyrovtsi wegens uw ex-man die gearresteerd zou zijn geweest en de door u aangehaalde problemen met uw ex-man- ongeloofwaardig is (zie verder).

Aanvullend dient nog gewezen te worden op volgend opzienbarend element in verband met de Poolse verblijfskaart (op basis van subsidiaire bescherming) van u en uw moeder. Zowel u als uw moeder verklaren nooit meer naar Polen teruggekeerd te zijn sinds jullie er in juli 2012 vertrokken waren (op dat moment waren jullie verblijfskaarten nog geldig, nl. tot augustus 2012). Als u gevraagd wordt of u deze verblijfskaart ooit heeft laten verlengen of vernieuwen, verklaart u dat u het zich niet kan herinneren en dat uw moeder zo'n dingen regelt. Uw moeder verklaart in dit verband dat ze vanuit België een kopie van jullie verblijfskaarten opstuurde naar Polen om ze te laten verlengen, maar dat ze te horen kreeg dat men persoonlijk aanwezig moet zijn om deze kaart te vernieuwen – wat jullie volgens haar niet gedaan hebben; ook niet door iemand anders in jullie plaats. Zij verklaart expliciet op dit moment (i.e. 28.01.2013, de dag van het tweede gehoor op het CGVS) geen andere, vernieuwde verblijfskaart te hebben (CGVS 28.01.2013 p. 3 + CGVS moeder 28.01.2013 p. 2-3). Dit strookt echter niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, waaruit blijkt dat u en uw moeder op 15 januari 2013 een nieuwe verblijfskaart kregen uitgereikt (geldig tot 15 januari 2015). Als u hiermee geconfronteerd wordt, blijft u herhalen dat u van niets weet en dat u zich niet bezighoudt met documenten (CGVS 28.01.2013 p. 7). Uw moeder blijft volhouden dat ze enkel een kopie opstuurde naar Polen en dat haar gezegd werd dat die kaarten persoonlijk moesten geregeld worden, en dat ze niet weet hoe het komt dat de (vernieuwde) kaarten zijn uitgereikt (CGVS moeder 28.01.2013 p. 7). Aangezien uw moeder zelf meermaals verklaarde dat deze verblijfskaarten persoonlijk moeten opgehaald worden, zijn haar verklaringen bijzonder weinig aannemelijk en is het ongeloofwaardig dat jullie niet meer zouden zijn teruggekeerd naar Polen. Niet alleen bevestigt het bestaan van deze vernieuwde verblijfskaarten het eerder aangehaalde standpunt van het CGVS inzake jullie beschermingsstatuut in Polen en doen jullie incoherente verklaringen vermoeden dat jullie informatie hieromtrent bewust proberen achter te houden

voor de Belgische asielinstanties, het feit dat jullie zouden zijn teruggekeerd naar Polen doet ook ernstige afbreuk aan de door u en uw moeder geuite vrees omwille van problemen met skinheads (voor zover daar nog geloof aan kan worden gehecht): het was immers in dat land dat jullie deze problemen zouden ondervonden hebben.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen, kan er geconcludeerd worden dat er voor u en uw moeder ten aanzien van Polen geen sprake kan zijn van enige gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals gedefinieerd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van wat vooraf gaat, dient in het kader van uw huidige asielaanvraag enkel nog onderzocht te worden of in uw hoofde kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dit ten aanzien van de Russische Federatie. Dienaangaande dient te worden gesteld dat:

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uit uw land vertrokken bent uit vrees voor de Kadyrovtsi die, nadat uw ex-man door hen gearresteerd was, ook een aantal keer bij u thuis langskwamen en u daarbij sloegen (CGVS 2.08.2012 p. 7). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

Ten eerste blijft u dermate vaag over de oorzaak van uw problemen, nl. de arrestatie van uw man door Kadyrovtsi, dat deze ongeloofwaardig wordt. U verklaart dat u van de burens te horen kreeg dat Kadyrovtsi uw ex-man meegenomen hadden – wanneer die burens u dat vertelden, weet u niet. Ook wanneer uw ex-man zelf werd meegenomen weet u niet, evenmin als in welke omstandigheden dat zou gebeurd zijn. U verklaart dat u niet heeft geprobeerd om na te gaan wat er allemaal gebeurd was, ook niet nadat u zelf last begon te krijgen met de Kadyrovtsi (i.e. hun bezoeken aan u thuis) (CGVS 2.08.2012 p. 9). Niet alleen is dergelijke onwetendheid over de arrestatie van uw man weinig geloofwaardig – het betreft immers dé oorzaak van uw persoonlijke problemen met de Kadyrovtsi waardoor u uiteindelijk zelf uw land verliet en bovendien verklaart u dat u op de hoogte wilt zijn van het doen en laten van de man met wie u getrouwd bent (CGVS 2.08.2012 p. 3) – het is ook weinig aannemelijk dat u geen enkele moeite schijnt te ondernemen om te informeren naar de precieze redenen van deze arrestatie van uw ex-man. Daar had u nochtans de kans toe, aangezien u verklaarde dat u van uw burens had vernomen dat hij meegenomen werd. Uw verklaringen over de arrestatie van uw man worden nog ongeloofwaardiger als ze vergeleken worden met de verklaringen die uw moeder hierover aflegt. Zij verklaart dat uw ex-man werd meegenomen in september of oktober 2004, toen uw zoon drie à vier maanden oud was. Volgens haar werd hij van zijn huis tegen de avond meegenomen. Uw moeder verklaart dat ze niet bij deze arrestatie aanwezig was, maar dat uw ex-man niet ver van jullie woonde en dat ze al deze informatie vernam via u ('mijn dochter vertelde alles tegen ons') (CGVS moeder 2.08.2012 p. 6-7). Als uw moeder erop gewezen wordt dat u verklaarde van niets te weten terwijl zij alles wel van u zou vernomen hebben, verklaart ze 'we hebben de zogenaamde Tsjetsjeense post. Iedereen weet alles. Dat is de tamtam.' (CGVS moeder 2.08.2012 p. 7). Dit antwoord biedt echter geen afdoende verklaring voor deze anomalie: als uw moeder deze informatie via u te weten kwam, is het weinig geloofwaardig dat u zelf niet zou weten wanneer uw man meegenomen zou zijn geweest of in welke omstandigheden dat zou gebeurd zijn. Dit doet nogmaals afbreuk aan uw verklaringen hieromtrent.

Nog in dit verband heeft het Commissariaat-generaal bovendien ernstige redenen om te twifelen aan uw werkelijke band met uw ex-man. Zo verklaart u dat u traditioneel getrouwd bent geweest met Is. K. (...) van juni 2002 tot januari 2003. U verklaart dat uw ex-man geboren was in 1986 maar wanneer precies weet u niet. U verklaart dat u in 2003 van hem scheidde; daartoe bracht hij een mullah mee naar

jullie thuis in wiens aanwezigheid hij zei dat jullie gescheiden waren. Wie die mullah was, weet u niet ('ik weet het niet. Er zijn er zo veel.'). Waar uw ex-man verbleef sinds jullie scheiding, weet u niet (CGVS 2.08.2012 p. 2-3) –uw moeder verklaarde nochtans dat hij niet ver van jullie woonde (CGVS moeder 2.08.2012 p. 7). Verder verklaart u dat deze man de vader is van uw zoon I. K. (...), van wie u op het moment van uw scheiding (i.e. januari 2003, CGVS 2.08.2012 p. 2) reeds twee maanden zwanger was (CGVS 2.08.2012 p. 3). Aangezien uw zoon geboren werd op 29 juni 2004 (CGVS 2.08.2012 p. 3 + document 2 in administratief dossier moeder) doet deze tijdsindeling erg de wenkbrauwen fronsen. Bovendien is het bijzonder vreemd dat uit de geboorteakte van uw zoon (document 2 in administratief dossier moeder) blijkt dat de vader van uw kind Is. Kh. (...) is en niet Is. K. (...) zoals u beweert (CGVS 2.08.2012 p. 2-3), i.e. de persoon die zou meegenomen zijn door de Kadyrovsti en zo de oorzaak zou vormen van uw eigen problemen. Over deze geboorteakte verklaart u vreemd genoeg dat u niet weet of de naam van de vader van uw zoon erop staat (CGVS 2.08.2012 p. 9). Als de man waarover u spreekt (Is. K. (...)) daadwerkelijk dé oorzaak is van uw eigen problemen en als u met deze man getrouwd zou zijn geweest, is het wel heel opvallend dat u niet op de hoogte blijkt van een aantal details rond deze persoon (met name zijn geboortedatum, de man in wiens bijzijn hij jullie scheiding uitsprak en waar hij sindsdien woonde) en dat er een aantal incoherenties blijken omtrent de geboorte van uw zoon en K.(...)'s vaderschap. Daarnaast verklaart u ook dat uw ex-man nu officieel gezocht wordt (CGVS 2.08.2012 p. 3). Als u gevraagd wordt hoe u dat weet aangezien u verklaarde dat u geen contact meer had met hem sinds uw scheiding, verklaart u 'iedereen zei dat', 'geruchten' en 'hij heeft misschien iets misdaan. Dat weet ik niet. Ik weet wat de mensen vertellen'. Waarvoor hij gezocht zou worden, weet u ook niet. U verklaart ook geen stappen ondernomen te hebben om zijn officiële opsporing te verifiëren (CGVS 2.08.2012 p. 8 & p. 9). Het is weinig aannemelijk dat u niet zou kunnen zeggen hoe u op de hoogte bent van de officiële opsporing van uw ex-man of waarom hij gezocht wordt, als deze man dé oorzaak zou zijn van uw eigen problemen. Uw verklaring dat u sinds uw scheiding niet weet waar hij mee bezig was, dient in deze pover genoemd te worden. Van iemand die zelf nog zwaarwichtige feiten zou meegemaakt hebben (nl. bezoeken van en slagen door Kadyrovtsi) als gevolg van haar ex-man die officieel gezocht wordt, kan immers verwacht worden dat zij enige aanwijzing heeft van of zich op zijn minst informeert over wat daarvan de precieze oorzaken waren; te meer als zij verklaart nieuws over deze ex-man via de burens vernomen te hebben. Aangezien hierboven werd aangetoond dat de oorzaak van uw problemen (nl. de arrestatie van uw ex-man door Kadyrovtsi) weinig geloofwaardig is en er bovendien twijfels rijzen over uw werkelijke band met Is. K. (...), komen ook de feiten die u zelf zou meegemaakt hebben ernstig op de helling te staan (nl. de bezoeken die ook u thuis kreeg van de Kadyrovtsi, waarbij u geslagen werd).

Ten tweede zijn betreffende uw eigen problemen – waarvan zonet werd aangetoond dat ze weinig geloofwaardig zijn – een aantal tegenstrijdigheden te vinden tussen uw verklaringen en die van uw moeder die de geloofwaardigheid van uw asielerlaas nogmaals sterk uithollen. Als u gevraagd wordt wanneer de Kadyrovtsi voor het eerst bij u langskwamen, verklaart u 'in 2007. In juli vertrokken we naar Polen. Voor ons vertrek naar Polen kwamen ze langs'. Als u daarop nogmaals dezelfde vraag gesteld wordt, verklaart u dat u het zich niet meer herinnert. Gevraagd of uw zoon al geboren was, antwoordt u bevestigend. Als u dan gevraagd wordt hoe oud uw zoon was toen de Kadyrovsti voor het eerst langskwamen, antwoordt u 'was hij vier maanden oud of vier jaar, dat herinner ik me niet'. Als u erop gewezen wordt dat dat nochtans een heel groot verschil is, zegt u dat u het zich niet herinnert (CGVS 2.08.2012 p. 7-8). Als u later nogmaals gevraagd wordt wanneer de Kadyrovsti voor het eerst bij u langskwamen, verklaart u dat dat in 2007 was, dat ze voor 2007 niet bij u zijn langsgesproken en dat uw moeder telkens thuis was toen ze kwamen (CGVS 2.08.2012 p. 10). Uw moeder daarentegen verklaarde dat de Kadyrovsti voor het eerst langskwamen in 2004 toen haar man nog leefde (die overleed op 27 maart 2006, zie document 3 in administratief dossier) en haar kleinkind pas begon te lopen (CGVS moeder 2.08.2012 p. 7). Als uw moeder geconfronteerd wordt met uw verklaring dat de Kadyrovtsi pas voor het eerst langskwamen in 2007, verklaart ze 'ik zei toch dat ze niet goed is in haar hoofd. Toen ze voor de eerste keer langskwamen, kon mijn kleinzoon nog niet lopen' (CGVS moeder 2.08.2012 p. 7). Wat betreft de verwijzing van uw moeder naar wat er zich in uw hoofd zou afspelen, dient verwezen te worden naar de opmerking verderop in deze beslissing; daaruit blijkt dat dit allerm minst een verklaring kan vormen voor deze flagrante tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw moeder over wanneer de Kadyrovtsi voor het eerst bij u kwamen binnenvallen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van deze feiten volledig ondermijnd. Verder verklaart u dat u altijd geslagen werd als de Kadyrovtsi langskwamen en dat u daardoor ook éénmaal in het ziekenhuis belandde, namelijk in 2007 toen ze voor het laatst waren langsgeweest. U verbleef daardoor één maand in het ziekenhuis van Argun (CGVS 2.08.2012 p. 11). Uw moeder zegt ook dat u éénmaal in het ziekenhuis belandde, namelijk in 2007 vlak voordat jullie naar Polen vertrokken, maar volgens haar bleef u daar één of twee weken (CGVS moeder 2.08.2012 p. 8). Als ze erop gewezen wordt dat u het over één maand had, verklaart ze 'ik zei al dat ik mij dat niet herinnerde' (CGVS moeder 2.08.2012 p. 9). Dit vormt echter

geen afdoende verklaring voor dit toch wel duidelijke verschil in tijd die u in het ziekenhuis zou doorgebracht hebben. Als u als gevolg van de bezoeken van de Kadyrovtsi effectief in het ziekenhuis zou beland zijn, kan van u en uw moeder redelijkerwijs verwacht worden dat jullie over de duur van uw verblijf in het ziekenhuis gelijklopende verklaringen afleggen; te meer als jullie beiden verklaren dat uw moeder u daar heel vaak, zelfs dagelijks, kwam bezoeken (CGVS 2.08.2012 p. 11 & CGVS moeder 2.08.2012 p. 8). Ten slotte leggen u en uw moeder verwarrende verklaringen af over wat jullie in Polen meegemaakt zouden hebben met uw ex-man. U verklaart dat uw ex-man op 1, 2 of 3 juli plots aanbelde aan jullie deur in Polen om zijn zoon terug te eisen. Uw moeder kon hem er echter van overtuigen de volgende dag terug te keren. Onmiddellijk na zijn vertrek uit jullie huis, ging uw moeder naar de huiseigenaar om alles te vertellen, die jullie hielp om de volgende dag uit Polen te vertrekken. Dat was volgens u op 5 juli 2012 (CGVS 2.08.2012 p. 5 & p. 12). Uw moeder verklaart dat uw ex-man op 2 of 3 juli 2012 naar jullie kwam in Polen, dat ze op dat moment de eigenaar van het appartement erbij riep die uw ex-man ook duidelijk maakte dat de regeling omtrent uw zoon beter door de politie diende te gebeuren. Uw moeder slaagde er vervolgens in uw ex-man ervan te overtuigen 's anderendaags terug te keren en samen naar het sociaal bureau te gaan. Dat deden jullie niet maar 's anderendaags vertrokken jullie, met behulp van de huiseigenaar, uit Polen. Dat was volgens uw moeder op 4 juli 2012 (CGVS moeder 2.08.2012 p. 9-10). Als uw moeder erop gewezen wordt dat u zei dat de huiseigenaar pas na het vertrek van uw ex ingelicht werd en dat zij zei dat die aanwezig was toen uw ex bij jullie kwam, antwoordt ze 'misschien heeft ze dat niet opgemerkt, ik heb haar opgeroepen. Eigenares betrad de kamer niet waar we woonden. Ze sprak geen Tsjetsjeens' (CGVS moeder 2.08.2012 p. 10). Aangezien uw moeder aanvankelijk verklaarde dat ze de huiseigenares erbij riep, ze naar jullie appartement kwam en ze zelfs het woord richtte tot uw ex in verband met uw zoon (CGVS moeder 2.08.2012 p. 9), lijkt het onwaarschijnlijk dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn. Op deze manier lijkt uw moeder haar verklaringen naderhand gewoon aan te passen nadat ze gewezen werd op de incoherentie hieromtrent; wat allerm minst als verschoning kan gelden voor deze tegenstrijdigheid. Als uw moeder geconfronteerd wordt met de verschillende datum die jullie opgeven waarop jullie uit Polen zouden zijn vertrokken, verklaart ze 'U kunt dat toch controleren?'. Als ze erop gewezen wordt dat er wel kan gecontroleerd worden wanneer ze in België aankwam, maar niet wanneer ze uit Polen vertrok, blijft ze bij haar eerdere verklaringen, namelijk dat jullie op 4 juli 2012 uit Polen vertrokken waren (CGVS moeder 2.08.2012 p. 10). Aangezien dit nog steeds geen verklaring biedt voor de andere datum die jullie opgeven voor jullie vertrek uit Polen, kunnen vragen gesteld worden bij het effectief voorvallen van het beschreven incident in Polen met uw ex-man: u en uw moeder gaven namelijk beiden aan dat jullie de dag na dit incident vertrokken; toch blijken jullie nog steeds een andere datum op te geven van dit vertrek (nl. 4 en 5 juli 2012).

Ten derde rijzen ernstige vragen over uw werkelijke verblijfplaats voor u asiel aanvraag in België. U verklaart dat u in 2007 van Tsjetsjenië naar Polen ging en in 2009 een tijd in Finland verbleef; in beide landen vroeg u asiel aan. In Polen verkreeg u het subsidiair beschermingsstatuut maar u weet niet of u in Finland documenten kreeg. U verklaart wel dat jullie terug moesten naar Polen, waar jullie bleven tot juli 2012, het moment waarop jullie van Polen naar België gingen. U verklaart niet meer naar Tsjetsjenië teruggekeerd te zijn nadat u het in 2007 verlaten had (CGVS 2.08.2012 p. 4-5). Tijdens haar gehoor op het CGVS legt uw moeder zowel haar als uw intern Russisch paspoort neer. Net als u verklaart ze dat jullie nooit meer teruggeweest zijn naar Rusland en dat ook jullie (interne) paspoorten niet meer in Rusland teruggeweest zijn. Uit uw intern paspoort blijkt dat uw propiska, kort voor uw vertrek uit Tsjetsjenië in juli 2007 (nl. op 30 mei 2007), veranderd werd van Argun naar Geldagan. Vreemd genoeg werd u op 23 juli 2010 uit Geldagan uitgeschreven en op 1 juli 2011 opnieuw geregistreerd in Argun; beide veranderingen dateren van na uw vertrek uit Tsjetsjenië in 2007 (waarover u en uw moeder verklaard hadden dat jullie er nooit meer teruggekeerd waren). Uw moeder verklaart dat men u in 2007 inschreef in Geldagan bij uw oom omdat je daar meer recht had op grond die werd uitgedeeld als je er met meer personen ingeschreven was. Ze verklaart ook dat u, nadat u in Geldagan ingeschreven was, nergens anders meer ingeschreven werd. Als uw moeder erop gewezen wordt dat u in 2011 wel nog in Argun werd ingeschreven, verklaart ze 'inderdaad, we zijn niet meer teruggeweest maar haar paspoort hebben we teruggestuurd'. Als ze dan gevraagd wordt waarom ze eerder had verklaard dat jullie interne paspoorten niet meer in Rusland teruggeweest waren nadat jullie er vertrokken waren, zegt ze nogmaals dat jullie uw paspoort naar daar opgestuurd hebben (CGVS moeder 2.08.2012 p. 4). Aangezien dit antwoord nog steeds haaks staat op haar eerdere verklaringen dat jullie paspoorten niet meer in Rusland zijn geweest, komen haar verklaringen hieromtrent ernstig in diskrediet. Bovendien verklaart uw moeder dat u zeker op de hoogte bent van deze veranderingen in uw propiska in uw paspoort (CGVS moeder 2.08.2012 p. 5); terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u bijzonder weinig weet over uw identiteitsdocumenten (CGVS 2.08.2012 p. 5). Als uw moeder hiermee geconfronteerd wordt, verklaart ze 'heeft u niet opgemerkt dat mij dochter niet echt normaal is? Ze weet niet alles; ze kan dingen niet onthouden' (CGVS moeder 2.08.2012 p. 5). Over deze verklaring kan

opnieuw verwezen worden naar onderstaande opmerking; ze volstaat in ieder geval niet om te verklaren waarom u zo weinig zou weten over uw documenten terwijl uw moeder beweert dat u er wel van op de hoogte bent. Gezien deze trekkende incoherenties in uw verklaringen en in die van uw moeder betreffende uw intern paspoort, ontstaat het vermoeden dat jullie wel nog zijn teruggekeerd naar Tsjetsjenië na 2007 met jullie internationale paspoorten (die zowel u als uw moeder überhaupt nog vlak voor uw vertrek uit Tsjetsjenië in 2007 verkregen hadden, meer bepaald op 27 juni 2007, CGVS moeder 2.08.2012 p. 3 + documenten 4 & 5 in administratief dossier moeder). Gelet op uw twijfelachtige verblijfplaats sinds u uit Finland wegging, de ernstige aanwijzingen dat u alsnog in Tsjetsjenië was en de discrepantie qua vertrekdatum uit Polen tussen uw verklaringen en die van uw moeder (zie eerder), komt ook het laatste incident in Polen met uw ex-man – waarbij reeds eerder kanttekeningen werden geplaatst – nogmaals op de helling te staan. Op deze manier ontstaat ook het vermoeden dat u uw internationaal paspoort, waarover uw moeder opvallend genoeg verklaart dat 'ze misschien verloren zijn geraakt bij een verhuis in Polen' (CGVS moeder 2.08.2012 p. 3), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

U haalde meerdere malen aan dat u geheugenproblemen heeft vanwege slagen die u op uw hoofd gekregen zou hebben (CGVS 2.08.2012 p. 4, 5, 6, 10 & 12 + CGVS 28.01.2013 p. 6); uw moeder verwijst hier ook naar (CGVS moeder 2.08.2012 p. 8). Om te beginnen werd hierboven reeds aangetoond dat de problemen die u meegemaakt zou hebben weinig geloofwaardig zijn. Bijgevolg kan ook weinig geloof gehecht worden aan het feit dat uw geheugenproblemen daarvan het gevolg zouden zijn. Bovendien mag er van iemand die stelt dat zij omwille van geheugenproblemen haar vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat zij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept en dit laat attesteren om haar problemen te staven. Enige documentatie hieromtrent legt u tijdens de twee gehoren op het CGVS vreemd genoeg niet voor; dat doet u enkel tijdens de beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De RVV merkte hier echter reeds over op dat uit de twee medische getuigschriften die u daar neerlegt, die overigens weinig gedetailleerd zijn, niet naar voren komt dat u specifiek aan geheugenproblemen lijdt. Aldus blijkt uit deze attesten niet dat uw cognitief vermogen dermate is aangetast dat u in de onmogelijkheid zou zijn een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. Uw beweringen inzake geheugenproblemen kunnen de beoordeling van de hierboven opgenoemde anomalieën (o.a. uw onwetendheid over (de arrestatie van) uw ex-man, de tegenstrijdigheden in de verklaringen van u en uw moeder en de vaststellingen omtrent uw identiteitsdocumenten) dus geenszins wijzigen. Een loutere bewering dat u geheugenproblemen zou kennen, kan niet als een verschoningsgrond worden gezien voor de ernstige tekortkomingen in uw relaas.

Gelet op bovenstaande elementen dient geconcludeerd te worden dat er geen geloof kan gehecht worden dat u in uw land vervolging zou te vrezen hebben vanwege Kadyrovtsi wegens uw ex-man die gearresteerd zou zijn geweest. De documenten die u neerlegt, veranderen hier niets aan. De Poolse verblijfsvergunning van u en van uw zoon tonen uw legale status in dat land aan, maar hebben geen enkele bewijswaarde ten opzichte van de problemen die u in Rusland zou meegemaakt hebben. De overlijdensakte van uw vader toont aan dat uw vader in 2006 overleed, maar zijn overlijden heeft – zoals u zelf aangeeft (CGVS 2.08.2012 p. 4) – niets te maken met de redenen waarom u een asielaanvraag indient in België. Bijgevolg is dit document weinig relevant in de beoordeling van uw asielrelaas.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw moeder T. K. (...) (O.V. xxxxxxx) – die verklaarde haar asielaanvraag te baseren op dezelfde elementen als de uwe (CGVS moeder 2.08.2012 p. 6 + CGVS moeder 28.01.2013 p. 3) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming."

Uw interne Russische paspoort en dat van uw dochter, uw pensioenboekje en de geboorteakte van uw kleinzoon bevatten louter persoonsgegevens over u, uw dochter en uw kleinzoon die hier niet betwist worden. Uw Poolse verblijfsvergunning toont uw legale status in dat land aan (zie ook opmerking hieromtrent in beslissing dochter), maar heeft geen enkele bewijswaarde ten opzichte van de problemen die u of uw dochter in Rusland zou meegemaakt hebben. De Poolse medische attesten geven informatie over uw medische situatie maar hebben, zoals u zelf aangeeft (CGVS 2.08.2012 p. 5), niets te maken met uw asielaanvraag in België.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet naar uw land van herkomst, zijnde de Russische Federatie, mag worden teruggeleid, maar wel naar Polen, waar u de subsidiaire beschermingsstatus geniet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht. Verzoekende partij voert ten slotte nog aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat in de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2012 werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van huidige

verzoekende partij en haar dochter. Deze beslissingen werden voor wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus bevestigd bij arrest nr. 92 041 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 november 2012. Voor zover de beslissingen van 22 augustus 2012 de verzoekende partij en haar dochter de subsidiaire beschermingsstatus weigeren, werden zij door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 november 2012 vernietigd.

Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 november 2012 omvat de beslissing dat aan huidige verzoekende partij en haar dochter de vluchtelingenstatus wordt geweigerd. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest. De Raad heeft dan ook niet de bevoegdheid om opnieuw te oordelen over de toekenning van de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij. De Raad beperkt zich in onderhavig arrest dan ook tot de motivering in de bestreden beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus en de middelen van verzoekende partij in haar verzoekschrift dienaangaande.

2.2.5.1. Daar waar verwerende partij motiveert dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partij en haar dochter zouden hebben gekend in Polen, merkt verzoekende partij in haar verzoekschrift op dat de situatie van Tsjetsjeense asielzoekers in Polen allesbehalve rooskleurig is en verwijst zij ter staving naar verschillende mensenrechtenrapporten. Verzoekende partij stelt dat uit deze rapporten blijkt dat vluchtelingen in Polen onvoldoende toegang tot medische zorgen en psychologische bijstand, tot (juridische) informatie en tot onderwijs hebben. Ook blijkt uit een document dat verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift toevoegt (bijlage 2) dat alleenstaande vrouwelijke asielzoekers in Polen vaak het slachtoffer worden van gewelddaden, waarbij zij geen beroep kunnen doen op de bescherming van de Poolse autoriteiten. Ten slotte blijkt uit een rapport dat Tsjetsjeense asielzoekers in Polen het slachtoffer worden van (racistisch) geweld.

2.2.5.2. De Raad stelt eerst en vooral vast dat door verwerende partij omstandig werd gemotiveerd waarom aan de problemen die verzoekende partij en haar dochter zouden hebben gekend in Polen geen geloof kan worden gehecht. Meer bepaald werd aangaande de problemen die verzoekende partij en haar dochter zouden hebben gekend met skinheads vastgesteld dat verzoekende partij en haar dochter onaannemelijk vaag blijven over de momenten waarop bepaalde incidenten met skinheads zouden zijn voorgevallen en dat verzoekende partij en haar dochter elkaar tegenspreken over een aantal essentiële elementen over deze feiten. Aangaande de problemen van haar dochter met haar ex-man in Polen motiveert verwerende partij dat deze problemen ongeloofwaardig zijn aangezien de vrees voor de kadyrovtsi wegens de ex-man van haar dochter en de door haar dochter aangehaalde problemen met haar ex-man ongeloofwaardig zijn bevonden. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij niet de minste poging onderneemt om *in concreto* ook maar één van de vele tegenstrijdigheden, vaagheden of inconsistenties te weerleggen.

Verder wijst de Raad verzoekende partij erop dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Polen niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in dit land een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij dient immers enig verband met haar concrete toestand aan te tonen, hetgeen verzoekende partij evenwel nalaat.

2.2.6. Verwerende partij stelt terecht vast dat verzoekende partij in Polen de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg en dat zij nog steeds de subsidiaire beschermingsstatus geniet in Polen, wat door verzoekende partij in het verzoekschrift niet wordt ontkend. Daar Polen zodus de nodige waarborgen biedt waaronder het verbod op refoulement naar het land waar verzoekende partij aan ernstige schade zou worden blootgesteld, kan verzoekende partij geen belang doen gelden om hun in België ingediende asielaanvraag opnieuw te laten onderzoeken in het kader van de bepalingen inzake subsidiaire bescherming ten aanzien van de Russische Federatie.

Uit het geen voorafgaat (punt 2.2.5.2.) is gebleken dat aan de problemen van verzoekende partij en haar dochter in Polen, waarop zij zich beroept teneinde de subsidiaire bescherming te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Polen een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 2 augustus 2012 en 28 januari 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.9. Om voormelde redenen kan in hoofde van verzoekende partij geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT